

Meditation 1. Kor. 13 Kærlighedens standard (Fastelavns søndag II)

Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde. Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.

Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Kærligheden hører aldrig op. Profetiske gaver, de skal forgå; tungetale, den skal forstumme; og kundskab, den skal forgå. For vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige. Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud.

Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.

Kærligheden er et vigtigt et kulturelt fænomen, fordi kærligheden angår den personlige lykke i vores liv. Men at vi oplever kærligheden er jo ingen selvfølgelighed.

Og så taler vi om fænomenet kærlighed som om det er en ting alle helt sikker ved, hvad er - ligesom en cykel. Men der er så meget vi kalder kærlighed.

Der er i hvert fald to fremtrædende billeder af kærligheden i vores samfund og kultur:

Forældrekærligheden og den romantiske kærlighed mellem to.

Forældre elsker deres børn på en måde som omfatter børnenes hele liv.

Man tilsidesætter gerne egne behov og ønsker for børnenes skyld.

Herfra kender vi til den uselviske kærlighed dvs. den kærlighed der ser på den andens livsopfyldelse, før man ser på sin egen.

Film, bøger, sange, reklamer o.a. beherskes af den romantiske kærlighed med dens tankesæt og følelsesliv omkring den eneste ene.

Forelskelsen og de højstemte følelser hører til den romantiske kærlighed.

Othellos følelser for Desdemona i Shakespeares Othello er vi ikke i tvivl om.

Othello er virkelig forelsket.

Men han siger om sin kærlighed til Desdemona, at han elskede alt for meget – som forklaringen på at han endte med at kvæle hende af jalousi.

Det er da muligt at den elskede bliver både bedre, klogere, og smukkere end alle andre ser ham eller hende. Men man behøver ikke blive blind, fordi man evner at ”se hen over” visse fejl og mangler.

Vi accepterer, at der er stærke følelser på spil i kærligheden.

Og nogen gange så stærke, at man kan blive blind af kærlighed – og det gælder både i forældrekærligheden og i den romantiske kærlighed.

Kærlighed kan gøre blind. Men kan kærlighed ikke også gøre ”seende”.

Er det ikke netop, hvad mange føler, at de oplever:

At den kærlighed vi måske får lov at opleve kan lade os ane en guddommelig virkelighed.

Den lidenskabelige kærlighed kan lade os se ind i den guddommelige virkelighed.

Fx beskrives den lidenskabelige kærlighed, forelskelsens rus i Højsangen i Det gamle Testamente

”Læg mig som en seglring ved dit hjerte, som en seglring om din arm;

for kærligheden er stærk som døden, lidenskaben grum som dødsriget, dens flammer er flammer af ild, en voldsom brand.

Vældige vande kan ikke slukke kærligheden, floder kan ikke skylle den bort. Hvis en mand gav al sin rigdom bort for kærlighed, ville man da ringeagte ham?”

Kærlighed kan gøre seende?

Ja, hvis vi er opmærksomme, så lader Gud os allerede i forelskelsen og lidenskaben ane en guddommelig virkelighed.

For kærligheden er lidenskabelig og kødlig.

Det er bl.a. hvad vi hører i Johannesevangeliet, hvor der står:

Således elskede Gud verden at han gav sin eneste søn.

Vi kan omskrive det og sige, at Gud var så forelsket i sin skabning, at han ville gøre sig til ét med den. Derfor blev Guds kærlighed kød i mennesket Jesus.

Den uselviske kærlighed kan også lade os se ind i den guddommelige virkelighed.

Fx beskrives den uselviske kærlighed i stykket fra Paulus brev:

”Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde.

Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet.

Og om jeg så uddeler alt hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.

Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind.

Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag.

Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden.

Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.

Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre.

Men størst af dem er kærligheden.

Kærlighed kan gøre seende!

Ja, den uselviske kærlighed er billedet på den kristne kærlighed, som den kom til udtryk i Jesus i levende live. Han *var* og *er* ”kærlighedens standard”,

og det er den kærlighed, som Paulus har formuleret i citatet.

To ting er karakteristiske for den guddommelige kærlighed:

At kærlighed er handling – kærligheden er kærlige handlinger.

Og at kærligheden er uselvisk - kærligheden søger den andens livs opfyldelse.

I den uselviske kærlighed og i den kærlighed der handler aktivt, kan vi da ane en guddommelig virkelighed.

Kærlighed kan da også gøre os seende på anden vis!

Vi kan se os selv og vores tilværelse. Gransker vi os selv, ja så kan vi vel konstatere at kærligheden vi i almindelighed elsker med, ikke er uselvvisk – den er sårbar, nærtagende og fuld af forventninger og betingelser.

Men når det så ind imellem alligevel lykkes os at spejle kærligheden i verden så kan vi se Guds kærlighed og virkelighed.

Ingen af os evner at leve livet og elske med en kærlighed der tåler alt, håber alt, tror alt, udholder alt osv. som vi hørte. For den fuldkomne kærlighed hører Gud til.

Den kærlighed hvorm Jesus siger til disciplene: at den i sidste ende giver afkald på magt og ret og derfor må ende med døden.

I den kærlighed kan vi se meningen med verden og vore menneskelige forhold.

Selv om der er så meget vi kalder kærlighed.

I kærlighedens standard er der angivet mål og mening med vores tilværelse.

Kærlighedens standard giver håb for vores fremtid

Her er det vi inderst inde kan leve og dø for.

Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre.

Men størst af dem er kærligheden.